

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 4 (370)
Anul X (2019)
27 Ianuarie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

DUMINICA A 31-A DUPĂ RUSALII

Deci, pentru că omul are două feluri de ochi, trupești și sufletești, apoi și orbirea omului poate fi tot de două feluri: **trupească și sufletească**. **Orbirea trupească** poate fi din naștere, din pricina unui accident sau din pricina unei boli. Din pricina orbirii trupești nu putem vedea lumea aceasta materială și nici pe noi înșine, nu putem merge fără călăuză și nu ne putem bucura de lumină, de culorile și de toate frumusețile lumii văzute.

Orbirea sufletească este însă cu mult mai primejdioasă decât cea trupească și un asemenea orb este mai nenorocit decât orbul Bartimeu din Sfânta Evanghelie de astăzi. **Dacă orbul trupesc nu vede soarele cel fizic, lumina lui, orbul sufletească nu-L vede pe Soarele dreptății și Părintele luminilor, cu strălucirea harului Său**. Nu recunoaște pe Cel care îi dă bunătăți nepieritoare: viața, suflet, nemurire și nu se vede nici pe sine însuși așa cum este cu adevărat.

(Arhimandrit Sofian Boghiu)

VINDECAREA ORBULUI DIN IERIHON (LUCA 18, 35-43)

CE ESTE ISPITA ȘI CINE ESTE ISPITITORUL?

Ispita este bănuiala cea rea, care amăgește și împinge pe credincios sub jugul diavolului.

Ispita nu este de la Dumnezeu că Dumnezeu nu ispitește pe nimeni (Iacov 1, 13) ci, după cum zice Origen, «dacă este un rău să te lași ispitit (lucru pe care tocmai îl cerem să nu se întâmple), atunci cum să nu fie absurd să ne gândim că Bunul Dumnezeu, Care nu poate aduce roade rele, ar arunca pe cineva în cele rele?». Avem de luptat împotriva duhurilor răutăților din văzduh (Efes.6, 12). Iar Sfântul Grigorie de Nyssa numește ispititor pe diavolul. **Ispita este uneltirea celui necurat**: el este cel ce ațâță în om pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții (I Ioan 2, 16). Cu aceste întreituri băntuiește a încerca el să ispitească chiar pe Hristos (Matei 4, 1-11) și cu ele a dus în ispită pe Eva, în rai: «Frumos era la vedere și bun la mâncare rodul ce m-a omorât». Diavolul se folosește, de obicei, de slăbiciunile noastre, adică de împătımirea noastră pentru cele pământești, atunci când ne întinde momeala ispitei. Pescarul care vrea să prindă un anumit soi de pește agață în cârligul undiței o anumită insectă, ce place îndeosebi aceluia fel de pește.

(Învățătura de credință ortodoxă, Editura Doxologia, 2009, p. 225)

CINEVA SE ROAGĂ PENTRU ȚINE – PUSTNICII CARE ȚIN LUMEA CU RUGĂCIUNEA LOR

Intre anii 1977-1978, *dikaios*-ul (termenul folosit pentru starețul unui schit; câteodată este folosit pentru a desemna ajutorul starețului unei mănăstiri) Schitului Sfânta Ana era călugărul Chiril. În timpul lunii septembrie a primit ca oaspete un creștin ortodox libanez, refugiat în Grecia din cauza războiului din Liban.

Acest libanez evlavios avea o dorință puternică de a urca pe vârful Muntelui Athos. Așa că, dimineața devreme, cu ajutorul indicațiilor date de dikaios, a pornit la un lung și obositor urcuș. În aceeași zi, în timpul serii, s-a întors la Kiriakonul schitului. În următoarea zi, după Sfânta Liturghie, a putut, cu puținele cuvinte grecești pe care le știa, să relateze următoarea întâmplare minunată:

În locul numit Vavila, mai jos de vârful muntelui, unde începe o pantă mare, s-a oprit pentru a se odihni un moment. În timp ce căuta un loc de odihnă, deodată a văzut în față o casă din care au ieșit doi bătrâni pustnici. De îndată ce l-au văzut, l-au întâmpinat cu dragoste și i-au dat smochine proaspete, care aveau o aromă de nedescris, și apă rece. Oboseala i-a dispărut complet.

El a mai văzut alți zece călugări cuvioși în casă, fiecare dintre ei sprijinindu-se într-o

cârmă (este vorba despre așa numitul *lemn al lenei*, pe care se sprijină ascetii ce stau în picioare la rugăciunea de noapte) și rugându-se cu șiragul de metanii. Ei au răspuns întrebărilor lui, spunându-i că locuiau acolo de foarte mult timp și că nu făceau nimic altceva decât să se roage pentru lumea întreagă. Toate aceste lucruri și altele i-au adus pelerinului uimire și admirație. El a spus că toți erau de aceeași vârstă.

Când dikaios-ul și ceilalți au auzit, au fost surprinși și l-au slăvit pe Dumnezeu pentru minunile Sale prin sfinții Săi.

(Arhimandritul Ioannikios, *Patericul athonit*, Editura Bunavestire, Bacău, 2000, pp. 35-36)

RĂTĂCIREA DUMINICILOR ÎN CARE-L UITĂM PE DUMNEZEU

A vinde sau a cumpăra duminica, în zi creștină de rugăciune și odihnă, este un păcat? Altfel spus, a face comerț în această zi este păcat? Iată o întrebare ce frământă pe mulți credincioși, de vreme ce astăzi foarte multe activități comerciale se desfășoară din plin în această zi. Biserica, încă de la începuturile sale, a hotărât ca ziua întâi din săptămână să fie sărbătorită prin cult public și să fie socotită ca zi de odihnă pentru creștini.

În urmă, deopotrivă de Biserică și tradiție, pentru că ea cere un răspuns, cât de cât lămuritor, referitor la respectarea zilei de odihnă. Cu atât mai mult, cu cât astăzi, târguri, magazine de toate genurile, activități culturale, mass-media etc. presupun lucru în această zi. Pentru a înțelege despre ceea ce este vorba, nu vom apela la explicații teologice sofisticate, ci la unele exemplificări, tradiții și cuvinte de învățătură ale unor duhovnici. De pildă, **Paisie Aghioritul** povestește în lucrarea „Cu durere și dragoste pentru omul contemporan”, cum părintele Mina, din Muntele Athos, primind un pescar care îi oferea pește proaspăt pescuit în zorii unei duminici l-a refuzat, spunându-i că aceștia sunt afurisiți, invitându-l să se convingă de acest lucru prin aruncarea lor la un motan. Pescarul a aruncat peștele motanului, iar acesta a întors capul. Iată acum și învățătura izvorâtă din acest exemplu, mărturisită de părintele Paisie: „Să dăm întâietate vieții duhovnicești, nu celor materiale. Dacă cineva pune mai înainte treburile și pe urmă rugăciunea, prețuiește mai mult treburile decât cele duhovnicești... Nu se sfințește lucrul ce se face prin falimentul duhovnicesc. Dacă dai întâietate la cele duhovnicești, Dumnezeu pe toate le va rândui... Altfelva este să faci ceva într-o sărbătoare sau duminică un lucru ușor, după-amiază, atunci când este mare nevoie, dar și acesta cu mare grijă... Acum (oamenii) au desființat sărbătorile, s-au îndepărtat de Dumnezeu și de Biserică și, în cele din urmă, tot ce scot din munca lor dau la doctori și la spitale...”

Trebuie să căutăm odihna Raiului, nu pe cea a iadului

Este clar că nimeni nu poate fi oprit să lucreze duminica, să comercializeze bunuri, servicii etc., dacă este absolut necesar, dacă are o misiune de care depinde binele celorlalți, sau dacă a primit o ascultare anume ce trebuie îndeplinită în această zi. Dar, dacă el încearcă, fie și puțin, printr-o rugăciune aparte, să se desprindă prin cuget de condiția de lucrător, se poate odihni duhovnicește în Domnul, respectând Lucrarea lui Dumnezeu. **Până și tradiția noastră populară acordă duminicii, care ar locui dincolo de Apa Sâmbetei, în palate de aur, în păduri neumbate de oameni, îmbrăcată în haine albe, o semnificație sacră.** Este semnificativă în acest sens

povestea unei femei leneșe care ținea toate sărbătorile, care refuza să lucreze chiar și în zile de lucru, rămasă fără cămașă în ziua chemării la Domnul. În acea zi, au venit la ea toate sărbătorile de peste an, mirându-se cum de nu are cămașă, nici când stă întinsă pe năsalie. Femeile care o vegheau le-au spus că a rămas dezbrăcată pentru că ținea prea multe sărbători. Și toate sărbătorile ar fi iertat-o „numai să nu fi stat moartă goală”. Numai Sfânta Duminică nu ar fi iertat-o. Tălcuirea acestei tradiții o vom înțelege recurgând la cuvântul unuia dintre cei mai mari duhovnici pe care i-a avut neamul românesc în tumultuosul lui sfârșit de secol XX: **părintele Teofil Păraian**. Dar până să redăm cuvântul părintelui Teofil, trebuie să spunem că **este necesar să învățăm să ne odihnim întru Domnul, pe lumea aceasta, adică duminica, altfel, pe lumea cealaltă nu vom căuta odihna veșnică, ci vom săvârși muncile care nu se vor termina niciodată în iad.**

Duminica, zi de odihnă și de împlinire a binelui

„Duminica nu este numai o zi de odihnă, ci este și o zi de împlinire a binelui, pentru că Creștinismul este o credință pozitivă, o credință a binelui, a împlinirii. Nu să nu faci nimic, numai așa, ca să fii în odihnă, ci faci ceva în ziua în care nu te ocupi de lucrurile pământești. Lași lucrurile pământești și faci numai lucrurile cerești, lucrurile duhovnicești. Aceasta este hotărâtă pentru ziua duminicii... De ce sărbătorim duminica? De-a lungul istoriei, duminica s-a sărbătorit ca zi de odihnă de lucrurile pământești și ca zi de împlinire a lucrului lui Dumnezeu. Așa ne-am pomenit, așa trăim. Și nu ne facem probleme? Pentru că știm că asta-i învățătura Bisericii și Biserica este mai mare decât noi... Vă rog să țineți minte lucrul acesta: norma credinței este învățătura Bisericii... Să ne rugăm lui Dumnezeu să fim între cei care se ridică prin mântuirea pe care o dă Domnul Hristos și să ne ferească Dumnezeu de prăpastia celor ce cad pentru că nu țin seama de învățătura Bisericii și pentru că ajung să-l judece chiar pe Domnul Hristos...”, spunea părintele Teofil Păraianu într-o predică din duminica a 27-a după Rusalii, în care se vorbește despre tămăduirea femeii gârbove.

Dumitru Manolache | Sursa: ziarullumina.ro

Duminica este ziua Domnului pentru că în această zi s-a petrecut cel mai mare eveniment al Creștinătății: Învierea Mântuitorului Hristos. Cu nu prea multă vreme în urmă, un grup politic din Parlamentul European lansa o inițiativă prin care duminica ar trebui declarată zi de odihnă în întreaga Uniune Europeană. Aparent, chestiunea în discuție ar viza respectarea sacralității creștine a acestei zile, în acest sens făcându-se un puternic lobby în aproape toate țările membre, cu ecouri mai mult sau mai puțin sonore și în țara noastră. Astfel, duminica, copiii ar avea dreptul să petreacă o zi pe săptămână cu ambii părinți, la fel. Mulți dintre noi am putea folosi duminica ca zi de închinare în biserică, împreună cu toată familia etc. Cu alte cuvinte, inițiativa ar urmări „rectificarea” unei probleme majore a continentului secularizat: compromiterea valorii creștine și tradiționale a acestei zile, motiv pentru care eram îndemnați să semnăm o petiție în sensul cerut de grupul politic respectiv. Toate bune și frumoase, până ce un deputat de la noi, inspirat probabil de această inițiativă, explica public motivele care determinaseră lansarea unui studiu de impact ce ar fi urmat să fundamenteze o inițiativă legislativă: închiderea supermarketurilor în ziua de duminică, asemenea unor situații din țări membre ale UE, precum Austria, Bulgaria, Franța, Germania, Grecia, Norvegia sau Spania: „Salariații au pentru ziua de duminică salarii duble sau chiar triple, lucru care nu se regăsește în România”, declara acesta unui cotidian central, opinie care, în perioada de criză, dezvăluie evidente și certe idei ce decurg din interese comerciale și politice, nicidecum religioase.

Povestea peștilor afurisiți pentru că erau pescuiți duminica

Dincolo de aceste interese ale unor cercuri politico-economice europene sau naționale, mai mult sau mai puțin vizibile, pentru credinciosul român al veacului al XXI-lea, chestiunea comerțului în zi de duminică rămâne la fel de serioasă, la fel de vie și întrebătoare precum era exprimată cu secole